

Elbocsátó, szép

Nyaltam a tükrödet,
végül semmit ne láss.
Mint kórházban a szép,
úgy tört el a tény,
hogy közöm van hozzád.
Mindegyé tettelek,
nem mássá.

Ezt hívják hosszú napnak

A tizediknél már színes ruhában láttalak.

Te vagy a láz, mondtad,
erre még emlékszem, aztán elgurult
minden, mind a tíz év, mi közénk állt,
öt közhely-kamion, öt félelem-furgon
legalább, s már nem tudom, hány hete
török el benned, mint egy gyógyszer.

A szekrény is hangokat ad:
ott lógnak a kilencvenes évek,
tíz akasztott keselyű, tíz öreg ór.
Ide a rozsdás bökött: örökfehér
máját tépni jönnének ki, de nem
tárom szét a szekrény szárnyait.

Túl tíz aktuson, járni alig tudok,
a pultba kapaszkodom,
ezt hívják hosszú napnak,
ez a pult is olyan hosszú,
polinéz színek folynak szét rajta,
vagy abesszinek, nekem édes
mindegy.

Egy egész patikát megennék, de inkább
megfogom az üveget, amiért indultam,
iszom belőle, tiszta lánycukor a nyaka,
ahol fogom. Nem akarok kezet mosni.

Valami van a fénnel, megy le, vagy kel fel,
nem tudom, te már bent fekszel,
pirospozsgás az arcod, felcsúszott benned
a láz, egy közhelyre gondolsz, az babusgat,
azzal alszol el. Gombolyagjával játszol puhán,
macska vagy, nem kell lift, se trambulín,
bármelyik tetőre feljutnál, és fel is jutsz.

Hetek múltán aztán elviszed a párnát,
amit vér kent össze, örökvörös.
Ha tízéves lesz, leveszed majd a huzatát,
és belebújsz, mint egy pólóba.
Tíz százalék libabőr, kilencven a pamut.